

ВПЕРЕД!

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Виходить кожного дня о 3 год. пополудни

Ціна примірника у Львові й на провінції:

40 сот.

Місячна передплата з пересилкою 10 К.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

„ВПЕРЕД“, ЛЬВІВ, ВУЛИЦЯ РУСЬКА Ч. 3,
I. поверх.

Пролетарі всіх народів єднайтеся!

На розказ Начальної Команди В. П. видаємо нашу газету крім звичайного нашого українського письма — також і латинськими буквами. Розказови сьому повинуються тільки з konieczности, бо не хочемо позбавити наших читачів свого рідного слова.

До наших Читачів!

Не відкликуємося ні до цілого культурного світа, ні до преси цілої Європи, ні навіть до польської преси — а до Вас, наші Читачі! Ми вже відзивалися раз до Вас і тепер знову звертаємося до Вас. Не винуйте нас за спізнання, скорочування та інші хиби нашої газети. Послухайте лише історію останніх днів: В понеділок заплатили ми грошеву кару, візторок в полудне, в хвилині, коли готове число „Вперед“ йшло на машину — всі чотири сторінки розсипалися... і треба було на ново складати число. По 5. години, коли число було вже готове і люди зішлись до адміністрації по газету, зроблено ревізію і всіх арештовано.

Читачі! Ми не звертаємося до Вас з жалю, як і не звертаємося до нікого з жалобами. Ми спокійно робимо далі наше діло, певні, що у нас запанують інші часи. А Вас звиваємо не лемитись, не падати духом, а гідно й спокійно йти судьбі на стрічу — а тоді й ми легше виповнимо нашу важку, але потрібну й хосенну роботу.

Вперед, отже, до дальшої праці!

Побіда директоріату.

I.

Київ, 17. XII.

Вчора приїхав один наш земляк з Києва і розказує:

„Я приїхав до Києва з Харкова дня 6. грудня. Гетьман Скоропадський зарядив власне тоді загальну мобілізацію. Директоріят находився в Фастові, а його війська замикали довкола Київ. Врешті місто оточено довкола, запанував голод і в суботу дня 14. грудня, о 4. год. пополудни ввійшли війська Петлюри до Києва. Сейчас появились відозви на мурах міста, що взивали до безгладного спокою та порядку. Далі було там про аграрну реформу та визнання до Німців, щоби 15. січня безвідклично опустили межі України. Відозви були в українській, російській та жидівській мові.

Про гетьмана ходять слухи, що його Німці вивезли автомобілем, другі знову, що його під час утечі в перебранню арештувано. В місті повний порядок та спокій.

Я виїхав візторок, 17. грудня. В середу 18. XII. мав приїхати до Києва директоріят.

До мого виїзду находився в Києві тільки висланик Франції і сей дуже прихильно віднісся до нового уряду. В Києві було тоді всім відомо, що антанта узнала директоріят, а Єно, командант Одеси, зістав відкликаний. Ніяких військ антанти досі на Україні нема. Большевики заняли прихильне становище. Командант гетьманських військ кн. Долгоруков з гетьманським військом мав вийти без оружя на Дон.

Серед широких мас популярність Петлюри безмежна.

II.

Харків, 12. XII.

До мого виїзду з Харкова заняли війська Петлюри під командою ген. Балбанова Харків. Німці захоувалися неутрально.

Німецькі війська заховають дуже тихо, бо бояться пімсти, — як самі розказують — за „карательні“ експедиції та їхню дотеперішню господарку на Україні.

Над могилою жертв братовбійної війни.

В перший день латинського Різдва похоронено на Янівськй цвинтарі у Львові жертви братовбійної війни. Похорон був великою маніфестацією, в якій взяло участь кільканайцять тисяч осіб.

Всімех робітників і один польський жовнір — полягли перед кількома днями в Брюховичах. Львівські польські газети всіх напрямків подають страшні описи, з яких виходить, що українські жовніри в Брюховичах в нелюдський спосіб знушалися над погибшими. І так деяким відрубували голови, іншим виколували очі, відрізували пальці і т. д. Одна нова польська газета подала навіть, що число жертв брюховицьких подій доходить до двайцять і кілька!...

Нам не вільно в теперішній хвилині вводити в причини і в подробиці брюховицької трагедії. Правда, що в Брюховичах ввало девять осіб, з того двох (деякі кажуть, що трох) Українців. Далі стверджено, що нещасним жертвам не відрубано голов, не виколувано очей, не відрізувано пальців. Стверджено лише, що одна жертва брюховицьких подій стратила палець — але ще за часів австрійської війни...

Повторюємо, що зішло з світа девять осіб, що осиротили родини...

Ми були вчора на похоронах. Ми були свідками розпuku родин нещасних жертв...

Ми чули всі надгробні промови...

Над свіжими могилами промовляли люди різних клас і таборів. Ми чули голос, що кликав до пімсти; але ми й чули над зимними могилами, зрошуваними слезами вдів і сиріт, промову репрезентанта соціалістичної робітничої ради, який — закликав до згоди й заперестання проливу крови!

„Так як мати-земля приймає отут у своє лоно Поляків і Українців — так повинен і мусить в скорі настати час, щоби оба братні народи, яким судилось жити на одній землі, помирилися з собою і дружно жили побіч себе“.

Так говорив польський робітник, репрезентант соціалістичного пролетаріату — над спільною могилою польських і українських жертв братовбійної боротьби!

Ми, український пролетаріят — і не лише ми, а можемо сміло й певно сказати, що цілий український народ — кожного часу готов подати руку до згоди з братнім польським народом. Ми вже давно все можливе робили, щоби спинити пролив людської крови, щоби погасити пожар братовбійної війни, здержати масові вбійства і всі ті страшні наслідки братовбійної боротьби.

В цілім ряді статтей у нашій газеті ми вказували й далі безупину вказувати будемо не на меч — а на руку, яка пхає оба народи на дно пропасти! Ми вказували й далі вказувати будемо просту дорогу, яка веде до мирного життя обох народів. Нас не злякають і не спинять арештування і переслідування (і то якраз тих, що проповідують згоду!), ми й далі кликати будемо: Проч з тими, що ведуть оба народи на дно пропасти! Проч з тими, що підюджують одних проти других, що з нещасних жертв не меча, а руки — печуть свою політичну печеню, що все й все поглиблюють пропасть між обома братніми народами! Проч з усіма явними й тайними ворогами миру!

Ми кликали і все кликати будемо до якнайскоршої згоди й до спільного мирного життя обох народів! Нашим кличем був і останє клич: Проч з війною, проч з насильством, нехай живе згода між всіма народами!

Ми, Українці, з душі й сегця бажаємо так собі, як і братньому польському народови, щоби останні жертви брюховицьких подій, серед яких є Поляки й Українці — були останніми жертвами нещасної братовбійної боротьби

обох народів; щоби ті жертви, які приняла в своє лоно спільна мати-земля — поєднали оба народи!

Масарик у Празі.

По чотирох роках вигнання вернув з тріумфом до Праги професор Масарик, як президент чесько-словацької республіки. Які дивні переживав сей чоловік! Один з найбільше новочасних Європейців серед чеського народу, що до війни мав більше ворогів як приятелів у своїх, а як учений та дослідник психічних проблемів людського духа, що далекий від шовінізму може найблише із чеських учених стояв до німецької думки та науки, — з вибухом війни дня 18. грудня 1914 р. опускає Австрію і їде до Швейцарії. Іде в чужину, щоби стати апостолом думки відірвання Чехії від Австрії і вибудування вільної, незалежної чеської держави.

І як побідила антанта, так побідили і Чехи і як тріумфатор вернув проф. Масарик, прийнятий з неописаним ентузіазмом, що як чоловік через відвагу першого чину через неумориму діяльність поклав основи для здійснення національного ідеалу.

Ще не давно ми чули в австрійськйм парламенті з уст міністра заграничних справ про Масарика як про шось гидкого, противного, а рік не минув і він вертає до свого народу як президент Республіки. Тепер Чехи вільні від усіх кайдан — і тому, каже „Arbeiter Zeitung“, ми цікаві, чи президент Масарик буде так само справедливий супроти німецького народу в північній Чехії, яким був професор Масарик?

Нові часописи.

Чотири нові часописи явилися на нашій редакційній столику в саме латинське Різдво. Пічнемо від найскромнішої провінціальної, з Перемішля. Одна картка, „безпартійний орган Переміщини“, а імя її „Доля“. І справді прикра доля мусить бути сеї „Доли“, яка „виходить після потреби вечером“ — і справді „вечером“, а не в день її виходити. Страшним пестрим польсько-українським жаргоном видавана шматка для баламучення українських селян. Наведу уступ із одної тільки статті: „Засідання громадських начальників і писарів“. Предсідник сеї сесії переміський староста п. Геллер. Чоловік мабуть „учений“, тому реферував про „аграрну справу“. Головна ідея: „земля д-перва тоді стає власністю господаря, коли сей є заінтабульований, а коли ні, то він мусить звернути землю, безогляду на се, чи буде панування польське чи українське. Далі взивав, щоби селяни „засилили мешканцям Перемішля поживу, та нехай помагують властям двірських обшарів в доставі та в помочи копання бульби“. А на кінець говорив ще тов. д-р Ліберман. Наводимо дословно: „Потому загорив до начальників посол Ліберман в імені робітників, увевнив їх, що про панщину ніхто нині не думає і що на сторожі добра так міського, як і сільського населення стоїть робітничий клас та й завзивав, щоби селяне не гуртувалися з мерзевцями лихварями“.

Справді прикра і „Доля“ і доля тов. Лібермана.

Віджило „Słowo Polskie“. Ніхто за ним не плавав і ніхто не тужив. Як виїхало щасливо з царською армією в 1915р. зі Львова, так досі не вертало. Аж ось почуло про нову наживу. Віджив старий українсько-польський спір, і ще в якій формі, а сеж один з головних чинників його розцвіту з давних літ. На нагіяці на Українців зробило „Słowo Polskie“ свого часу кар'єру. Як-же би тепер його тут бракувало?! Вповні розуміємо його відродження.

А за ним тихесенько без гомону появився старий друг та приятель, в дуже правда скромній одежині „Прикарпатская Русь“. Стара грішниця засоромлена і плаксива, як спенсіонована кокетка, що втратила пана, — великого пана

— кровавого Николу, ширить тепер зуби до генерала Денікіна. Коли нема царя, хай буде і генерал... Побачимо, як вийде з генералом?!

А на кінці появилося на редакційнім століку — „Dziennik Ludowy“. Вчора дали ми вже згадку про нього.

Антанта в клопоті.

Вільсон їде до Європи, щоби міг особисто обстати за своїми 14-ма точками, бо його кумпани за широко розуміють сі його точки. У Франції Клемансо в клопоті, бо парламент щось не дописує йому. Недавно 140 політ голосували проти внесення на довічне правління, а 17 с. м. вже було таких послів аж 175, крім 89-тих, що вийшли підчас голосування. Клемансо видить, що тратить ґрунт під ногами.

Підчас побуту Вільсона в Парижі ухвалили були соціалісти і геверкшафти передати йому адресу з програмою їх мирових домагань. Рівно часно мали робітники Парижа демонструвати під вікнами Вільсона. Клемансо хотів усіми спосо- бами здушити демонстрацію, але Вільсон згодився таки прийняти адресу робітників. Дуже здиву- вало його другого дня се, що коли він хотів побачити робітників під своїм мешканням, їх див- ним джвом не було. Коли спитав посла Лябу, що сталося, сей пояснив йому, що Клемансо дав наказ за всяку ціну спинити робітничі заходи. З цілою демонстрацією міг Вільсон бачити лише те, що жояки розганяли інвалідів, які конче хо- тіли дістатися до вікон Вільсона.

Через те Ерве радиг Клемансови як най- скорше заключити мир, бо може бути зле з ними.

В Лондоні ва 2. січня 1919 р. заповіли ро- бітники велику демонстрацію за негайним осну- ванням союзу народів. На 5 січня мають відбу- тися такіж самі демонстрації по других містах Англії. Робітнича партія ухвалила передати Віль- сонови підчас його побуту в Лондоні свою адресу.

Ті всі випадки аказують на захитанне спо- кою в краях антанти і що володзі тих країв тратять певність, чи мирові переговори підуть по їх рецепті. Найближчий час покаже, хто буде заключувати мир, чи демократія, чи імперіялісти побіджених і побідних держав.

Масові арештування в редакції „Впереду“.

Як ми вже вчора доносили, в редакції „Впе- реду“ арештувано та відведено до військової команди кількадесят осіб. Деяких випущено на волю, а тринадцять осіб задержано. Назвиск арештованих не вдалось нам дістати. Між арешто- ваними знаходиться також експедитор нашої га- зети, тов. Олекса Семенен, хорий, спаралізований чоловік. Наші товариші інтервенювали у відпо- відних властей в справі випущення всіх на волю. В справі арештування трамвайового робітника тов. Антона Глидзюка інтервенювали польські трамвайові робітники, товариші Станіслав Качан і Францішек Гофан. Інтервенції лишилися та кож без успіху. Характеристичне, що в часі арештувань були також присутні в редакції післян- ці Університетської Бібліотеки і Міського Ар- хіву, які прийшли відібрати газету для бібліотек. В друкарні був присутний функціонер пресового бюро, який довго мусів чекати на свіже число та оглядав сліди розсипаної форми.

Вісти з краю.

3 Перемишля доносять нам про дахші арештування і ревізії. У одного товариша відбулося одного дня аж сім ревізій — всі без успіху. — Робітничо жовнірська рада, яка пов- стала там за українських часів, змінила свою назву на Робітничу Раду. — „Głos Przemyśla“, орган посла Лібермана, доносить, що на торзі в Перемишлі можна дістати лише петрушку й яблука. Справа апровізації була предметом на- рад громадської ради, а звіт референта був дуже невеселий: збіжа нема, муки мало, сірників нема, цукру й нафти не достає.

Литовське питання.

Дня 19. грудня с. р. явилася у команданта Пільсудського делегація Литовців, котрі мешка- ють в Польщі. Вона вручила йому адресу, в ко- трій висказують надію, що Польща не вишле без попереднього порозуміння з литовським уря- дом оружною силою. Незрозумілим для них є та- кож питання участі литовських Поляків в зако- нодатнім Союзі в Варшаві. Колиб так мало бути, то се насувало би здогад, що польський уряд квестіонує суверенність литовської держави.

У відповідь заявив їм Пільсудський, що бажає по- мочи Литовцям, але вони повинні обмежити свої претенсії до етнографічної Литви. Справу поль- сько-литовську повинні вони рішити в мировий спосіб і тому повинні вислати до Польщі деле- гацію, яка зраз з польським правительством по- рішилаби сю справу.

З Варшави доносять, що в Вільні, головнім місті Литви, твориться нове правительство. Близших подробиць у сій справі нема.

Воєнна ситуація.

Звідомлення штабу Нач. Ком. В. П. на східню Галичину.

Ген-див. Розвадовського з дня 24. і 25. грудня 1918 р.: Наші війська ханяли по боротьбі Артишів, Керниць, Черляни та Угерці. Забрано 50 полонених і два машинові кріси. — Група ген-див. Лесневського: Ситуація без зміни.

НОВИНКИ.

— На покриття надзвичайних коштів видавниц- тва „Впереду“, спричинених останніми подіями, зложив товариш П. Л. квоту 200 К. Дякуючи товаришеви за отсю поміч, подаємо при сій наго- ді до відома загалу наших товаришок і товари- шів, що останні події принесли нашій газеті дуже поважні матеріальні страти. Сі страти рішили покрити самі товаришки й товариші при по- мочи складок.

— Реакція в Варшаві. Варшавські газети до- носять, що певні круги приготували в Варшаві заговор в справі зміни теперішньої влади. На од- нім вічу мав бути проклямований новий „коман- дант“. Та не вдалося польським чорносотенцям доконати свого діла, щоби скинути Пільсудського і правительство Морачевського.

— Як Поляки інформують заграницю? Поль- ський кореспондент льондонської газети „Times“ так пише про польсько-українські боротьби: „Гайдамацькі банди, що борються з Поляками, є наскрізь переняті большевизмом. Їх сили підпо- магають поміч з України і німецькі та австрій- ські війська. Грабежними бандами проводять ні- мецькі офіцери“.

— Мирова конференція, як доносить Бюро Вольфа, наслідком подорожі Вільсона до Англії і супроти змін в англійським кабінеті, є відро- чена і розпочнеться доперва найвчасніше з по- чатком лютого.

— Зїзд польських залізничників з усіх трох був- ших дільниць Польщі відбувся в Варшаві перед- тижем. На зїзді стерлися з собою два галиць- кі напрями, а саме вшехполяки, до яких нале- жать висші урядничі сфери і другий напрям, со- ціалісти-робітники. Вшехполяки заперестували проти „партійної“ організації, а що вони бу- ли в значній меншості й не могли передерти своєї вшехпольської „партійної“ політики, опу- стили зїзд і лишилися самі робітничі делегати. На зїзді були обговорювані організаційні справи.

— Містифікації польської суспільности. Сво- його часу передала Польська Агенція Телегра- фічна рісти, що в Володимирі Волинським від- бувся протижидівський погром та що війська Галлера прибули до Гданська. Першу вістку, що до погрому, дementує „Moment“, а другу „Na- przód“, ось такою увагою: „Не в силі ми зро- зуміти, кому належить на містифікації польської суспільности і на її осмішуванні в так важній справі, як прибуття польської задоги в цілі об- садження землі давнього пруського забору“.

— Получення Чорногори з Сербією. З Загребу доносять, що делегати чорногорської скупчини офіційно нотифікували в Білгороді получение Чорногори з Сербією.

— Усунути пам'ятники австрійського генерала Радецького, цісара Франц-Йосифа і інші рішила чеська рада міста Праги. На їх місця мають бути поставлені пам'ятники борців за свободу чесько- го народу.

— У Львові за літру води платять одну корону! Таку нісенітницю подає одна відьмська газета, покликуючися на польські інформації. Що прав- да, то у Львові всього не достає, але води має- мо досить!

— Найславніші мумі, які „борються за прав- диву свободу, справедливість і демократію на родів цілого світа, які голосять мир і братерство народів“ є — після одної чорносотенної краків- ської газети — отсі: король Англії Юрій V, польський музик Падеревський, англійський мі- ністер Льюїс Жорж, король Італії Віктор Ема- нуїл III, президент Америки Вільсон, вшехполяк Роман Дмовський, король Бельгії Альберт „Nie- zломny“, маршалок Франції генерал Фош, англій- ський міністер Грей, французький президент Пу- анкаре, франц. през. міністрів Клемансо і поль- ський генерал Галлер. Отся ціла кумпанія має принести, після тої газети, шасте для цілої люд- ськості.

Оповістки.

— Управа У. С. Д. П. ванває всіх товаришок і товаришів, які не виплатили партійного податку за 1918 рік, щоби негайно зирігнували залегло- сти. Партійний податок, що виносить всього 1 К в місяць, можна складати щоденно в Сек- ретаріяті, вул. Руська 3, на руки тов. д-ра М. Фільца.

— На піддержання українського робітничого днівника зложили дальше (в коронах): Марія Світликівна 14, П. Л. 200, А. Фариняк 20, А. В. 10, Іван Марущак 3, Я. Н. 10, А. Б. 2, Інжієр В. Б. 20, д-р Іван Волошин 10. Разом 289. (Далі буде.)

— На ранених укр. жовнірів зложили (в ко- ронах): Збірка на Замарстинові 117, д-р К. Сту- динський 10, д-р І. Брик 30, проф. Коренець 20, Ол. Левицька 10, Роман Левицький 5, інж. Га- нінчак 10, Ластовецька 4, дир. Мороз 10, Білін- ська 4, Дзюминська 6, о. д-р Левицький 10, Ку- раш 10, Роман Зубик 50, д-р Величко 10, о. д-р Застирець 10, п. Козакова 4, д-р Бачинський, дир. Макарушка 10, М. Заячківська 10, радн. Пе- жанський 10, д-р Козакевич 30, Дорундякова 9, проф. Розвольський 10, Дарія Навроцька 7, Ка- литовська 20, Богдан Савчак 20, інж. Лушпін- ський 10, Медвецький 10, д-р Говикович 40, Ол. Ярославич 10, судія Гуменний 10, Сельський 10. (Далі буде.)

— Наших львівських передплатників просимо покищо відбирати газету особисто, бо пересылка тепер дуже утруднена. — Адміністрація.

Ширіть скрізь свою робітничу га- зету, передавайте її з хати до хати, з рук до рук!

Збирайте склади на пресовий фонд „ВПЕРЕДУ“!

Оголошення приймається по 2 корони за один петитовий рядок. За зміст оголошень редакція не відповідає.

До працьодавців! Хто потребує робітників і робітниць, нехай зголо- ситься в адміністрації „Впереду“. 5-10

СОНІЧКЪ РАТНЕРЪ, ОДЕССА.

Дороган, дай знайти, адраїє, через українську га- зету в Одесі, прося перепечатати во львівській украї- нській газеті „Вперед“. Будь спокійна, я здорова, все время во Львові. Очень прошу Розалію Івановну Анісе- ву оставити Тебя до моего приїзда. — Украинська га- зета „Одесскія Новости“ прошу перепечатати. 3-4

ВАСИЛЬ МИХАЙЛОВИЧ ГНАТКЕВИЧ, ученик VI кл. гімн. П. української гімназії в КИЇВІ. Славо! Дай знати о собі, чи живеш. — Люба. — (Хто мавби відомість о нім, хай повідомить редакцію „Впереду“.) 7-10

ПЕТРУШЕВИЧ — БЕРЕЖАНИ, Зося, Андрійко і його братик здорові. — Івап. 5-5

БОРИНИЧІ, УЧИТЕЛЬ ШКОЛУРА! Прошу повідо- мити Катрука і мою жінку, що я здоров і перебуваю у брата. — Моніка. 5-12

Нуся і Настя просять дуже, читачів „Впереду“ повідо- мити ДІДИЧІ ЛІНИЦІ ГОРІШНІЙ, пов. Рогатин, що здорові і просять о відповіді. 5-5

Хто має яку відомість про ТАДІЯ ВІЛОША, австрій- ського рїтмаїстра, прошу повідомити: вулиця Вілн. Поля ч. 12. 5-6

О. ЗАЛУЖНИЙ, ПОТІП. Ми здорові ситі, цілі. П. Т. опікується нами. Прикрости жадної не було. — Діти. 5-5

ВОЛОДИМИР МАЛІШЕВСЬКИЙ, Красне-Броди-Терно- піль. Займися Ромком і возьми його в Вишнів. — Галя. 4-6

Прошу повідомити Д-ра ІГНАЦЯ ЛЕВЕНГЕКА в Стрию, що отепь хорій, просить його, щоби приїхав. 4-7

VACUUM OEL et Co. Прошу дати знати директорови Гарфундлевич, що жена і діти а також родина Зенінгер здорові. Завідомити родичу. 3-8

О. ТИСОВСЬКИЙ, КАЛУШ, ГАРАСЕВИЧ, ЧЕРНІВ, ВУКАЧІВЦІ. Мама з донькою Оленою здорові. — Івап. д-р. 3-7

Д-р ПЛЬНИЦЬКИЙ, ДРОГОВИЧ. Ми здорові. — Пе- тро. 3-8

М. РОГУЦЬКИЙ, КУПНОВИЧІ. Я у Львові, здоров. — Івап. Інші часопкі просяться о передрук. 3-8

Хто має яку відомість про УСС ВОЛОДИМИРА МОСО- РУ, зволить ласнаво донести до „Впереду“. Інші часоп- кі просяться о передрук. 3-8

КРАЙЦЕНАВЕР БЕРНГАРД, САМБІР, я здоров, него- лодний, будьте спокійні. Прошу о вістку. — Івап. 3-3

Д-р КАРОЛЬ ФЕЙЛС, ТЕРНОПІЛЬ. Я у Львові здоро- ва. — Донька Міхаліна. Прошу о відомість 3-3

МЕЧИСЛАВ КОМІСАРЧУК повідомляє Родичів в О- ВЕРТИНІ, що здоровий є у Львові. 2-3

БОРИС МИКОЛА! Дай вістку, чи ти здорова? — Ро- дичі. 2-10

ВАСИЛЬ ВЕЛИКИЙ п. Корчів коло Угнова. Просимо виплатити ЯКОВОВИ ЛУЦЬ квоту 200 м. Син Іван зо- жив ті гроші у нас в адміністрації. 2-3

Читачів „Впереду“ проситься повідомити МАРІЮ ПА- ПАЮФКЕР в Камінці струмільовій, що муж є у Львові при родичі і всі здорові. 2-3

МИХАЙЛО БАЛИЦЬКИЙ в Станіславові. Я дуже неспокійна. Прошу о вістку. Станіславські газети прошу о передрук. — Стеф. Сикстуська 19. 2-2